

ดวงจันทร์

กลางดวงใจ

๗๒

บ้านของคุณยาย

วันนี้เป็นวันที่คุณยายนอนพักอยู่ที่เตียง
ท่านไม่สบาย พี่อาร์พันธุโทรศัพท์ปรึกษาอาการ
ของคุณยายกับคุณหมอตลอด ส่วนข้าพเจ้า
และเปลนั่งอยู่ที่ปลายเตียงของคุณยาย เพื่อ
นวดฝ่าเท้าให้ท่าน

สักครูพี่อาร์พันธุ ก็หันมาบอกให้เปลไป
ซงยาให้คุณยาย ข้าพเจ้ายังคงนวดฝ่าเท้าของ
ท่านไปเรื่อยๆ จนกระทั่งเปลนำยาที่ซงเสร็จแล้ว

มาให้คุณยาย น้ำเล็กกับพี่อู๋ ก็ช่วยกันพยุงตัวคุณยายให้ท่านลุกขึ้นนั่ง เพื่อจะทานยาได้ถนัด ข้าพเจ้ารีบไปเอากระโถนกับแก้วใส่น้ำมาเตรียมไว้ เพื่อให้คุณยายบ้วนปาก หลังจากทานยาแล้ว

พอคุณยายทานยา และบ้วนปากเสร็จ น้ำเล็กก็หยิบกระดาดาชูชู่ที่พับวางอย่างเป็นระเบียบอยู่ข้างๆ เติง เช็ดที่ริมฝีปากคุณยาย แล้วก็ค่อยๆ พยุงท่านให้นอนลงอีกครั้งหนึ่ง

ส่วนข้าพเจ้าเอากระโถนไปทำความสะอาด แล้วก็กลับมานั่งนวดฝ่าเท้าท่านต่อ ลักครู่คุณยายก็หันมาที่พี่อารีพันธุ์ แล้วก็พูดว่า “อารีพันธุ์ ยายอยากกลับบ้านแล้ว”

พี่อารีพันธุ์รีบวางสายโทรศัพท์ที่กำลังคุย

กับคุณหมอ กลับมานั่งอยู่ข้างๆ เติงคุณยาย
แล้วก็พูดว่า

“ยายขา บ้านยายอยู่ที่นี่แล้วค่ะ”

คุณยายท่านไม่พูดอะไร หันหน้าเข้า
ข้างฝาห้องอีกด้านหนึ่ง

ข้าพเจ้านั่งคิดอยู่ในใจว่า ถ้าคุณยาย
ท่านหายป่วยแล้ว น่าจะพาคุณยายกลับไปเยี่ยม
บ้านที่นครไชยศรีบ้างนะ

สักครู่นี้ก็มานั่งข้างๆ ข้าพเจ้าก็ถ่ายทอด
ความคิดนี้ให้กับเปิ้ลได้รับรู้ แต่เปิ้ลคิดไม่
เหมือนกับข้าพเจ้าเลย เปิ้ลคิดว่าบ้านของคุณ
ยายคือกุฏิหลังแรกที่อยู่ภายในรั้ววัด ซึ่งท่านเคย

อยู่มานาน

สักครู່หนึ่ง...พระเดชพระคุณหลวงพ่อตัดชีโว๊ก็แวะมาเยี่ยมคุณยาย พอคุณยายเห็นหลวงพ่อมายืนอยู่ข้างๆ มือทั้งสองของท่านก็พนมขึ้น แล้วก็พูดว่า **“หลวงพ่อตัดตะยายไม่สบาย”**

สักครู່หลวงพ่อก็สั่งให้เปลี่ยนทิศทางการตั้งเตียงของคุณยาย มาอีกด้านหนึ่งของห้อง แล้วสั่งให้เปิดหน้าต่างบางบานออก

ต่อมา พระเดชพระคุณหลวงพ่อัมมชโยก็มาถึงที่กุฏิคุณยาย พอรถจอดเท่านั้น หลวงพ่อก็รีบเดินมาที่ห้องของคุณยาย มายืนอยู่ที่ข้างๆ เตียงคุณยาย แล้วบอกให้ข้าพเจ้าหันพัดลมเอา

ด้านหน้าของพัฒลมออกไปทางประตูกุฏิ เพื่อที่จะ
ให้พัฒลมดูตออากาศใหม่เข้ามาแทนที่

คุณยายพอเห็นหลวงพ่อัมมชโยเท่านั้น
ท่านก็พนมมือแล้วก็พูดว่า

“หลวงพ่อ ยายอยากกลับบ้านแล้ว”

หลวงพ่อัมมชโยท่านก็พูดกับคุณยายว่า
“ยาย ยายต้องอยู่ให้ถึง ๑๒๐ ปีก่อนนะยาย
อยู่ฉลองธรรมกายเจดีย์ก่อน นะยายนะ”

คุณยายไม่ได้พูดอะไรตอบ ได้ยินแต่
เสียงที่บอกว่า “อือ” แล้วแสดงอาการพยัก
หน้าตอบรับหลวงพ่อเท่านั้นเอง

พอคุณยายหลับแล้ว หลวงพ่อทั้งสอง ก็

ออกมาดูปรึกษาอาการของคุณยายกับพี่อารี-
พันธ์ ที่บริเวณสระเบียงนอกกุฏิ

ส่วนข้าพเจ้ายังคงนั่งเฝ้าคุณยายอยู่ข้างๆ
และอดคิดไม่ได้ว่า บ้านคุณยายอยู่ไหนกันหนอ
ทำไมไม่มีใครบอกได้เลย เพราะว่าหลวงพ่อกำลัง
สองก็ไม่ได้บอกเลยว่าพาคุณยายไปบ้านเมื่อไร

สักครู่...เปิ้ลก็ชวนข้าพเจ้าออกไปกราบ
หลวงพ่อกำลังสองที่ด้านนอกกุฏิ พอกราบเสร็จ
หลวงพ่อัมมชโย ก็หันมาพูดกับเปิ้ลและข้าพเจ้า
ว่า

**“ให้ดูแลคุณยายให้ดีนะ ท่านเป็น
ประดุจพระเจดีย์องค์หนึ่งเลยทีเดียว”**

พอหลวงพ่อกำลังสองพูดเสร็จ ข้าพเจ้าก็รู้สึกว่

ชนลุดไปทั้งตัวเลย

ณ...วันนี้ข้าพเจ้ารู้แล้วว่าบ้านของคุณ
ยายไม่ใช่บ้านที่อยู่นครไชยศรี ไม่ใช่กุฎิที่ชื่อว่า
“ปรนิมมิตตวสวัตติ” ไม่ใช่ที่ไหนๆ ในโลกนี้ และ
ไม่มียานพาหนะใดใดที่วิเศษสุดในโลกนี้จะพาไป
ได้เลย นอกจากคุณความดี ที่ใสสะอาด บริสุทธิ์
เท่านั้น จึงจะกลับไปบ้านหลังนี้ได้

คุณยายกลับบ้านไปแล้ว ไปไกลมาก แต่
ก็ไม่เคยไกลจากใจของข้าพเจ้าและใครๆ เลย

ตราบใด...ที่โลกนี้ยังมีดวงจันทร์

ตราบนั่น...คุณยายยังคงอยู่ ณ ที่กลาง
ใจของข้าพเจ้าและทุกๆ คนเสมอ